

N:o 50.

Af Herr **Carlsson, Lars:** *Om anslag till befrämjande af skogsodling och en rationel skogshushållning.*

Genom vetenskapliga forskningar och praktisk erfarenhet torde det få anses vara till fullo utredt, att skogen för ett lands klimat och växtlighet, nederbörd och vattentillgång är af största vikt och betydelse. Skogen är jemväl oundgänglig för våra behof af bränsle, byggnadsvirke och material till slöjd, hvarjemte densamma lemna tillfälle till en väl behöflig biförtjenst åt befolkningen i de trakter, der jordbruk och boskapsskötsel gifva en svag och osäker inkomst, likasom den är vår förnämsta exportartikel och således har stort inflytande på vårt lands affärer och blifvande handelsbalans i förhållande till utlandet.

Förebyggande af skogsbrist måste således för vårt land vara af den största vikt, synnerligast som en stor del af marken är sådan till sin beskaffenhet, att den ej är tjenlig till annat än skogsbörd, och den odlade marken på många ställen, efter hvad erfarenheten gifver vid handen, ofta äfven med den omsorgsfullaste skötsel gifver klena och för befolkningen otillräckliga skördar.

Otvifvelaktigt har skogsförödelser på åtskilliga orter inom landet redan nått en sådan höjd, att, om den får fortgå, en allvarsam skogsbrist kan vara att befara, hvadan någon åtgärd från det allmännas sida i afseende på skogens återväxt synes af högsta behof påkallad.

Skogarnes bevarande bör emellertid ej lemnas beroende endast af den enskilda omtänksamheten, hvilken ej tager efterkommandes anspråk och behof i betraktande vid de företag, som föranledas af spekulationen. Det nuvarande släktets rätt till jordens begagnande bör ej

heller utsträckas derhän, att det skulle ega att göra marken för kommande släkten helt och hållet ofruktbar genom att utblotta den på skog, hvilken ju, såsom redan är anfördt, har ett särdeles välgörande inflytande på en orts klimat, växtlighet, m. m.

Vid flera riksdagar har fråga förevarit om, att i Sverige liksom i flera andra länder genom lagstiftningens mellankomst hindra skogsförstörelsen, men de i detta afseende helt och hållet motsatta åsigtarna hafva ej kunnat enas om en för hela riket gällande lag. Uti ett land med den utsträckning som Sverige, inom hvars nordliga del skog ännu finnes i öfverflöd, under det att i södra och mellersta delarne skogens tillgång är knapp, möta ock svårigheter för en gemensam lagstiftning, hvilka näppeligen kunna undaurödjjas på annat sätt än derigenom, att de olika länen, såsom redan skett med Norr- och Vesterbottens samt Gotlands län, erhålla en särskild för länet lämplig skogslagstiftning.

Kan man sålunda för landet i allmänhet först i en aflägsen framtid hoppas vinna något för skogsodlingen gagnande resultat af den allmänna lagstiftningen, synes dock, i hvilket fall som helst, utan afseende på lagstiftningen, statens direkta mellankomst vara af behovet och omständigheterna högeligen påkallad, för att detta stora statsändamål skall kunna uppnås.

För att med skogarne må kunna införas en rationel hushållning erfordras, att kunskapen i dithörande ämnen blir mera allmän än hittills, hvilket lämpligast torde ske genom praktiska exempel såsom genom att kostnadsfritt eller till lågt pris, t. ex. en tredjedel af inköpspriset, tillhandahålla allmänheten, synnerligast egarne till mindre skogsmarker, skogsfrön och plantor, hvarjemte i yrket kunnige och för saken nitälskande personer böra anställas för att under tillsyn af vederbörande jägmästare tillhandaga allmänheten med råd och upplysningar rörande skogsodling och skogshushållning.

Då således saken torde vara af en stor praktisk betydelse och, i betraktande endast af framtida ekonomisk inkomst, ej lärer kunna lämpligen lösas utan kontanta bidrag, så anser jag, att det vore synnerligen gagneligt, derest statsmedel för ändamålet beviljades, hvilka dock, för att summan skall kunna minskas samt läns- och ortsintressena för saken upplifvas, böra anvisas endast under förbehåll att såväl landsting som hushållningssällskap inom de olika länen bidraga hvardera med hälften af statsanslaget, eller tillsammans med lika stort belopp som staten anslår. Flera landsting hafva ock, efter hvad jag har mig bekant, med beaktande af denna lifsfråga för vårt land, beviljat dylika anslag, deribland Stockholms läns, hvilket läns hushållningssällskap

också anvisat medel för ändamålet, en uppoffring af landstinget och hushållningssällskapet, som dock ej torde komma att i längden fortfära, derest icke staten genom direkta bidrag jemväl visar sitt stora intresse för saken.

På grund af hvad jag sålunda haft ärau anföra, får jag vördsamt hemställa,

att Riksdagen måtte för år 1887 till befrämjande och befordrande af denna samhällsviktiga angelägenhet anvisa erforderliga medel, och tillåter jag mig föreslå ett förslagsanslag af högst 50,000 kronor, stäldt till Kongl. Maj:ts förfogande, för att, efter vederbörandes hörande, användas till skogsodlingens och en rationel skogshushållnings befordran inom riket, dock med vilkor, att vare sig landsting eller hushållningssällskap inom de län, hvilka erhålla understöd af statsanslaget, skola tillsammans bidraga med lika stora belopp, som de af staten beviljade.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1886.

I. M. Carlsson.